

A a Cape Cod nemělo být takové horko a vlhko. To alespoň tvrdili v průvodci. Všechno tu mělo být pohádkově dokonalé jako na Kamelotu.

Snad s výjimkou, dodával průvodce jen tak mimochodem, škumpy jedovaté, klíšřat, mšic a škeblí, ze kterých se vám zvedal žaludek, a spodních proudů ve zdánlivě poklidné vodě.

V knížce taky návštěvníky varovali před výlety na úzké poloostrovy kvůli přílivu, který se mohl přihnát a odříznout je od břehu, ovšem Cassie by právě teď dala cokoliv za to, aby ji moře uvěznilo na nějakém skalnatém výběžku daleko v Atlantiku, jen kdyby Portia Bainbridgeová byla na druhém břehu.

Cassie se nikdy v životě necítila tak mizerně.

„...a můj druhý bratr, ten, co je v debatním týmu na Massachusettském technologickém institutu a byl s nimi před dvěma roky na světovém debatním turnaji ve Skotsku...“ říkala zrovna Portia. Cassie se přistihla, jak se jí znovu začínají klížit oči, a opět zničeně sklouzla do svého transu. Oba Portiini bratři studovali na stejné škole a byli děsivě dokonalí nejen ve všech činnostech, kde bylo potřeba namáhat mozek, ale také tělo. I samotná Portia byla děsivě dokonalá, i když se letos teprve chystala do předposledního ročníku na střední stejně jako Cassie. A jelikož nebyl Portiiným oblíbeným námětem

k hovoru nikdo menší než ona sama, strávila většinu uplynulého měsíce tím, že Cassie zahrnovala informacemi o sobě a své rodině.

„...a potom, co jsem se loni umístila na pátém místě v improvizovaném projevu na šampionátu Státní řečnické ligy, mi přítel řekl: ‚Je jasný, že se dostaneš do celonárodního finále...‘“

Ještě jeden týden, utěšovala se Cassie. Ještě jeden týden a můžu jet domů. Už jen při tom pomyšlení jí srdce sevřela tak prudká touha, až se jí do očí draly slzy. Vrátil se domů, kde jsou všichni její kamarádi, kde si nepřipadá jako vetřelec a neúspěšná, nudná a hloupá holka jenom proto, že nemá ponětí, co to u všech všudy je zaděnka, a kde by se tomu všemu mohla smát: svým báječným prázdninám na východním pobřeží.

„...a tak otec řekl: ‚Pročpak bych ti to prostě nemohl koupit?‘ Ale já na to: ‚No – víš, možná...‘“

Cassie upírala pohled na moře.

Ne, že by Cape Cod nebyl krásný. Domky se šindelili z cedrového dřeva a bílými laťkovými ploty, co byly obrostlé růžemi, s proutěnými houpacími křesly na verandách a muškáty visícími zpod krovů, jako by vystoupily z nějaké pohlednice. A parky a kostely s vysokými věžemi a starosvětské školní budovy ve vesnici v Cassie vzbuzovaly pocit, jako by se ocitla v jiné době.

Naneštěstí musela den co den snášet Portii, a i když si každou noc vymyslela nějakou vtípnou poznámku, kterou by Portii uzemnila, nikdy se jaksi nedostala k tomu, aby některou z nich použila. Ještě horší než cokoli, s čím mohla přijít Portia, byl ten nepříjemný, neodbytný pocit, že sem Cassie *nepatří*, že je tu cizí a že uvízla na špatném

pobřeží, zcela mimo své prostředí. Ten malý dvojdomek v Kalifornii jí začínal připadat jako ráj.

Ještě jeden týden, pomyslela si. Musíš to ještě jeden týden vydržet.

A pak tu byla máma, která byla poslední dobou tak pobledlá a tichá... Cassie se na chvíli zmocnil strach, ale hned ho zapudila. Máma je v pořádku, napomenula se rázně. Nejspíš se tady jenom cítí nesvá stejně jako ty, i když z tohoto státu pochází. Asi taky počítá dny do odjezdu, jako to děláš ty.

Jasně že v tom to bylo, a proto se její matka tvářila tak nešťastně, když Cassie mluvila o tom, že se jí stýská po domově. Cítila se provinile, že sem Cassie přivedla a že se podle jejích slov zdálo, že tohle místo je nějaký prázdninový ráj. Všechno bude v pořádku, jen co se spolu vrátí domů.

„Cassie! Posloucháš mě? Nebo jsi už zase duchem mimo?“

„Jo, poslouchám tě,“ odpověděla Cassie rychle.

„A co jsem právě říkala?“

Cassie zpanikařila. Něco o klucích, pomyslela si zoufale, o debatním týmu, vysoké, Národní řečnické lize...

Lidé jí sem tam říkali, že je duchem mimo, ale ne tak často jako tady.

„Mluvila jsem o tom, že by takovéhle lidi neměli na pláž pouštět,“ prohlásila Portia. „Zvlášť ne se psy. Teď, jasně že to tu není tak nóbl jako v Oyster Harbors, ale aspoň je tu čisto. A teď? Jenom se podívej.“ Cassie se podívala směrem, kterým hleděla Portia. Jediné, co spatřila, byla nějaký chlapík kráčeující po pláži. Nejistě se podívala zpátky na Portii.

„Pracuje na *rybářské* lodi,“ ucedila Portia a nosní dírký se jí roztáhly, jako by zachytila nějaký puch. „Dneska ráno jsem ho viděla na rybářském molu. Vykládal úlovek. Řekla bych, že se ani *nepřevlíkl*. To je tak odporný, až se mi zvedá žaludek.“

Cassie ten chlápek vůbec nepřipadal odporný. Měl tmavě rudé vlasy, byl vysoký a i z dálky bylo vidět, že se usmívá. V patách mu hopsal pes.

„S týpký z rybářských lodí se nebavíme. Nestojí ani za pohled,“ ucedila Portia a Cassie musela uznat, že na tom něco bude. Na pláži mohl být tak tučet dívek, ve dvojicích nebo trojicích, některé s kluky, ale většina bez. Když dlouhán procházel kolem, dívky se od něj odvracely. Otáčely hlavu a koukaly se opačným směrem. Ne, že by po něm hodily okem, pak dělaly, že ne, a hihňaly se. Nestál jim za to, aby ho braly na vědomí. Když ten kluk přišel blíž, Cassie uviděla, jak se jeho úsměv mění v ponurý úšklebek.

Dvě dívky, které seděly nejbliže ke Cassie a Portii, se teď odvracely a div, že nad ním neohrnovaly nos. Cassie viděla, jak dlouhán nepatrně pokrčil rameny, jako by ani nic jiného nečekal. Pořád nechápala, co je na něm tak odpudivého. Měl na sobě odřené zastřížené šortky a triko, které mělo nejlepší dny za sebou, ale tak přece chodila spousta kluků. Jeho pes klusal za ním, vrtěl ocasem a vypadal přátelsky a ostražitě. Nikoho neobtěžoval. Cassie zvedla oči k čahounově tváři. Zajímalo ji, jaké má oči.

„Koukej se *na zem*,“ pošeptala jí Portia. Kluk teď procházel přímo před nimi. Cassie automaticky poslechla a urychleně sklopila zrak, i když v srdci náhle pocítila vlnu vzdoru. Přišlo jí to ubohé, sprosté, zbytečné a kruté.

Styděla se za to, že je toho součástí, ale neodolala a udělala, co jí Portia přikázala.

Hypnotizovala své prsty mizející v písku. V jasném slunečním světle dokázala rozeznat každé zrnko. Z dálky písek vypadal bílý, ale zblízka se třpytil různými barvami: černozeleňými skvrnkami slídy, pastelovými úlomky mušlí, úlomky červeného křemene, které připomínaly maličké granáty. Není to fér, řekla v duchu tomu klukovi, který ji pochopitelně nemohl slyšet. Promiň, tohle prostě není fér. Chtěla bych něco udělat, ale nemůžu.

Do dlaně jí narazil studený nos.

Při tom nenadálém dotyku se zajíkla a div, že se nezahihňala. Pes se jí znovu opřel do ruky a nebylo to prosebné gesto, ale příkaz. Cassie ho pohládila, poškrábala krátké chlupy na čenichu, napůl ježaté napůl hebké. Byl to německý ovčák, aspoň z větší části. Velký, hezký pes s vlhkýma, inteligentníma hnědýma očima a rozesmátou pusou. Cassie ucítila, jak se strnulá, rozpačitá maska, kterou nasadila, tříští na kusy, a oplatila psovi úsměv.

Pak se znenadáni podívala nahoru na jeho pána. Nemohla si pomoci. Jejich pohledy se okamžitě setkaly.

Později na tu chvíli Cassie často vzpomínala, na okamžik, kdy k němu vzhlédla a on se na ni podíval dolů. Měl šedomodré oči stejné barvy, jako mívá moře, když je nejtajemnější, a zvláštní tvář. Nebyl to typický krasavec, ale bylo na něm cosi poutavého a zajímavého. Měl široké lícni kosti a rozhodná ústa. Působil současně hrdě a nezávisle a přitom vtipně a citlivě. Když na ni shlížel, jeho pochmurný úsměv se projasnil a v modrošedých očích něco zajiskřilo, jako když se slunce zaleskne na vlnách.

Cassie bývala obvykle ve společnosti kluků plachá,

zvlášť je neznala, ale tohle byl jenom nějaký chudý pomocník na rybářských lodích a Cassie ho bylo líto. Chtěla k němu být milá a navíc ani nemohla jinak, a tak když cítila, že se jí na tvář dere rozzářený úsměv a chce mu na jeho úsměv odpovědět smíchem, podvolila se tomu. V té chvíli se zdálo, jako by spolu měli jakési tajemství, něco, co nikdo další na pláži nechápe. Pes vrtěl nadšeně ocasem, jako by do toho byl taky zasvěcený.

„Cassie,“ zasyčela popuzeně Portia.

Cassie cítila, jak rudne, a rychle spustila oči z dlouhánovy tváře. Portia byla na mrtvici.

„Rádžo!“ zavelel ten cizí kluk. „K noze!“

Pes s očividnou nechutí nechal Cassie být, ale nepřestával vrtět ocasem. Pak ve smršti písku vyrazil k pánovi. Není to fér, pomyslela si Cassie znovu a šklubla sebou, když zaslechla dlouhánův hlas.

„Život není fér,“ prohodil.

Cassie šokovaně zvedla hlavu a podívala se mu do obličeje.

Jeho oči teď byly temné jako moře za bouřky. Jasně si toho všimla a na okamžik se skoro vyděsila, jako by zahlédla něco zapovězeného, něco, co se vymykalo jejímu chápání. Něco, co však bylo mocné. Mocné a podivné.

Zničehonic se vydal pryč a pes se dovádivě pustil za ním. Jeho pán se ani neohlédl.

Cassie se za ním dívala celá ohromená. Neřekla to přece nahlas. Byla si jistá, že to nahlas neřekla. Jak ji tedy mohl slyšet, když nepromluvila?

Z úvah ji vytrhlo zasyčení odvedle. Cassie se přikrčila. Přesně věděla, co se jí Portia chystá říct. Ten pes měl nejspíš prašivinu, blechy a červy a nádavkem skrofulózu.

V téhle chvíli už se z Cassiina ručníku nejspíš stalo se-
meniště parazitů.

Jenže Portia nic takového neřekla. I ona zírala na od-
cházejícího kluka a psa, kteří vyšli na vršek duny a po-
tom zahrnuli po cestičce na travnaté pláži. Přestože byla
očividně znechucená, v její tváři bylo cosi – jakýsi zlo-
věstný dohad nebo podezření. Cassie její výraz překvapil.

„Co se děje, Portie?“

Portiiny oči se zúžily. „Myslím,“ ucedila pomalu skrz
sevěné rty, „že jsem ho už někde viděla.“

„To už jsi říkala. Vidělas ho na tom molu.“

Portia netrpělivě zavrtěla hlavou. „Nemyslím *tohle*.
Buď zticha a nech mě přemýšlet.“

Cassie překvapeně zmlkla.

Portia dál hleděla upřeně vpřed a po chvíli začala
drobnými pohyby hlavy přikyvovat, jako by se v něčem
utvrzovala. Na tváři jí naskákaly rudé skvrny, ale úpalem
to nebylo.

Pořád pokyvovala hlavou, když vtom cosi zamumlala
a postavila se. Dýchala teď rychleji.

„Portio?“

„Musím něco zařídit,“ oznámila jí Portia a mávla na ni
přítom rukou, aniž by se na ni podívala. „Ty zůstaň tady.“

„Prosím tě, co se děje?“

„Nic!“ Portia se na ni rozčileně podívala. „Nic se ne-
děje. Prostě na to celý zapomeň. Uvidíme se později.“
Spěšně odkráčela směrem k dunám, za kterými stála cha-
ta, která patřila její rodině.

Před deseti minutami by si Cassie myslela, že bude
šťastím bez sebe, když ji Portia nechá na pokoji z jakého-
koli důvodu, ale teď si uvědomila, že si to nedokáže užít.

Hlavou jí vířily myšlenky jako modrošedá voda zčeřená před bouří. Byla rozrušená, a to tak, že se skoro bála.

Nejdivnější na tom všem bylo slovo, které Portia pronesla tlumeně předtím, než se zvedla. Mumlala si pod fousy a Cassie si říkala, že proto ji nejspíš špatně slyšela. Muselo to být něco jiného, třeba „ten zloděj“ nebo „jen pruděj“ nebo „co sem voděj“.

Musela se zmýlit. Kdo by nějakému *klukovi* říkal čaroděj?

Uklidni se, napomínala Cassie samu sebe. Žádné strachy, buď v pohodě. Aspoň jsi konečně sama.

Jenomže z nějakého důvodu se uklidnit nedokázala. Vstala a zvedla ručník, potom se do něj zahalila a vydala se po pláži směrem, kterým odešel ten čahoun.